О, ця усмішка вниз і погляд скоса!
В яку ж ти, німфо, неповторну мить
Найчарівніша? Як розмови нить
Заводиш весело до закрутоса
Примхливого? Як раптом, безголоса,
В задумі йдеш? Як ранкову блакить
Зустрінути біжиш — і наступить
Боїшся на стебло, простоволоса?

Це щастя, як, уста рознявши, ти
Стоїш і слухаєш. Ти вийшла з лона
Принадності самої й простоти.
Яка ж найкраща в тебе оболона?
Якій із грацій удалось пройти
Доладніше під оком Аполлона?